

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 1120/2015
22.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Д., због кривичног дела преваре у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Д., адвоката С.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.517/15 од 20.08.2015. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.517/15 од 20.08.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године окривљени М.Т. и окривљени С.Д. оглашени су кривим због извршења кривичног дела преваре у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које су окривљени осуђени на казне затвора у трајању од по 2 године и на новчане казне у износу од по 100.000,00 динара, које су обавезени да плате у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени не плате новчане казне у остављеном року исте ће се заменити казнама затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, а да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Наведеном пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени М.Т. и С.Д. обавезани су на плаћање судског паушала у износу по 5.000,00 динара као и да солидарно плате трошкове поступка у износу од 2.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је

на основу члана 258. став 4. ЗКП оштећеном ДОО "З." М. досуђен имовинско правни захтев у износу од 1.688.560,00 динара, па су окривљени М.Т. и С.Д. обавезани да солидарно на основу члана 91. и 92. КЗ оштећеном исплате наведени износ у року од 1 године од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.517/15 од 20.08.2015. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.Т. и његовог браниоца, као и браниоца окривљеног С.Д., а пресуда Основног суда у Зрењанину К бр.798/13 од 27.03.2015. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног С.Д., адвокат С.Б., због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Д. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Д. у свом захтеву наводи да је суд у погледу кривичног дела који је предмет оптужбе применио закон који се не може применити, пошто је кривично дело окривљених квалификовао као једно кривично дело преваре у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ. Према наводима захтева, у радњама оба окривљена стичу се обележја два кривична дела преваре из члана 208. став 1. тачка 3. у вези става 1. КЗ, пошто су оштећени у два наврата доведени у заблуду приликом отварања два трајна налога, а то кривично дело је блаже у односу на оно за које су окривљени оглашени кривим, док је окривљеног С.Д. требало огласити кривим као помагача у смислу члана 35. КЗ а не као саизвршиоца у смислу члана 33. КЗ.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног С.Д. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног С.Д. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела преваре у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, а које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Д. указује се и на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, наводима да је суд повредио закон када је досудио имовинско правни захтев оштећеном на основу члана 258. став 4. ЗКП, а сходно члану 91. и 92. КЗ, јер се на основу ових законских чланова одузима имовинска корист од учиниоца кривичног дела, а не досуђује имовинско правни захтев. Према наводима захтева у конкретном случају требало је применити одредбу члана 93. КЗ и уз сходну примену одредаба Закона о облигационим односима, на несумњив начин утврдити време настанка и висину штете по једном и по другом налогу магацина, а ако то није могуће, требало је уз правилну примену члана 258. став 4. оштећеног упутити на парницу.

По налажењу Врховног касационог суда, не стоји повреда закона на коју се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Д., обзиром да је суд правилном применом члана 258. став 4. ЗКП оштећеном ДОО "З." М. досудио имовинско правни захтев у износу од 1.688.560,00 динара и окривљене обавезао да солидарно оштећеном исплате наведени износ који представља прибављену имовинску корист извршењем кривичног дела за које су оглашени кривим у року од једне године од дана правноснажности пресуде, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости неосновани.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**